

Реферат на тему: "Життя і творчість Вірджинії Вульф"

Вірджинія Вульф

Реферат

Життя і творчість Вірджинії Вульф (Стівенс)

Вірджинія Вульф (уроджена Стівенс) — знаменита англійська письменниця, критик, літературознавець, перекладач. Автор романів "На маяк", "Міссіс Делуей", "Хвилі" "Між актами", численних розповідей, есе і критичних статей. Разом з чоловіком, Леонардом Вульфом, заснувала елітарне видавництво "Хогарт Прес", що існують і понині. Переводила і видавала в Англії російських класиків: Аксакова, Толстого, Тургенєва. Покінчила із собою в 1941 році.

Вірджинія — Еделін Стівенс — Вульф народилася 25 січня 1882 року в Лондоні, фешенебельному районі аристократичних особняків — Кенсінгтоні. Її батько, Леслі Стефенс, був популярним, процвітаючим письменником і критиком, філософом і істориком літератури, а мати, — леді Джулія Дакворт — блискучою світською дамою з родини гордих і замкнутих аристократів. Вона була близькою подругою першої дружини Леслі Стівенса — Меріам Харріет, дочки знаменитого Вільяма Теккерея. (Теккерей Вільям — один з основоположників англійської літератури, соратник і близький друг Ч.Діккенса, автор блискучих романів "Ярмарок марнославства", "Вірджинці" і ін., написаних у традиціях реалізму і сатири.)

Меріам померла рано, у 1878 році, залишивши чоловіку в спадщину будинок, великі світські і літературні зв'язки, і... подругу Джулію.

Будинок Стівенсів став найвідомішим літературно — художнім осередком серед артистичного, "богемного" Лондона. Хто тільки не бував на знаменитих коктейлях місіс Дакворт: поети, художники, музиканти, критики! В основному усі вони в минулому початківці.

Тут вільно і невимушено говорили і про виставку імпресіоністів, що недавно відкрилася в Лондоні, і нових книгах американського психолога Вільяма Джойса, з легкої руки якого в побут увійшло поняття "потік свідомості"; зачитувалися роботами Зіґмунда Фрейда і Карла Юнга: Початківець письменник Девід — Герберт Лоуренс, пізніше — автор знаменитих романів: "Сини і коханці", "Леді Чаттерлей" згадував згодом, що йому як, новачку, що вперше потрапив на настільки "інтелектуальний" прийом, довелося надзвичайно важко: надзвичайно складна й у той же час тонка нитка розмови увесь час вислизала від нього, зосередитися було важко.

Але потім він звик, а незабаром помітив з подивом, що йому не вистачає бесід у "розумному" салоні саме місіс Дакворт...

Четверо дітей Стівенсів у такий спосіб виховувалися в середовищі, де мистецтво і розмови про нього створювали особливу атмосферу. Книги і мольберт, альбоми для

малювання були для сестер Ванесси і Вірджинії, як і для двох старших хлопчиків — Тобіаса і Ендрієна — більш звичні, чим ляльки і будь-які інші іграшки. Її хресним батьком був поет Джеймс Рассел Лоуелл, партнером у крикетній грі — майбутній знаменитий романіст Генрі Джеймс.

Дівчаткам, крім уроків малювання, викладали мови, музику, рукоділля і домоведення. Більшого важко було вимагати для молодих леді в ті часи, хоча містер Стівенс із гордістю вважав себе людиною передових поглядів на виховання дітей.

Леді Джулія, (уся прислуга в будинку називала її саме так) навпаки, вважала, що чоловік занадто потурає слабостям Вірджинії зачитуватися по ночах книгами, і не особливо ретельно стежила за тим, що вона читає. А раптом це щось непристойне для вихованої дівчини?!. Утім, на цьому невдоволення місіс Стівенс — леді Дакворт чоловіком із приводу виховання дочок звичайно закінчувалося. Вона була більш стурбована тим, кого зі знаменитостей варто запросити на прийом наступних разів, якими квітами прикрасити вітальню, як добрати зміст чергової статті Карла Юнга про архетипи: діти читали, малювали, оголошували вітальню і хол вибухами дружного реготу, носилися по галявинах за крикетним мячем.

Можна було б сказати, що дитинство і Вірджинії протікало безтурботно і щасливо, якби не....

У віці 13 років Вірджинія була ледь не зґвалтована своїми двома підвипившими кузенами, що гостювали в будинку тіточки Джулії. Молоді лорди приїхали поступати в столичний університет, але не сиділи над книгами, а майже щовечора пропадали в нічних клубах і ресторанах: Що взбрело їм у голову побачивши 13 — літню дівчинку в нічній сорочці, що вибирала книгу в бібліотеці — Бог відає!

На дикий лемент Вірджинії в бібліотеку збіглася вся прислуга, батько, мати, брати: містер Леслі викинув безпутних племінників з будинку, а до Вірджинії, що була в глибокому шоці, викликали домашнього лікаря. Той оглянув дівчинку, вона не постраждала фізично — врятував шум, піднятий нею!— але от душевний стан! Однак, батьки Вірджинії повелися більш ніж дивно.

Місіс Стівенс, навідріз відмовилася показати дівчинку психіатру і дуже довгий час проводила з нею „моральні" бесіди, під час яких заборонила дочці не тільки розповідати кому — небудь з близьких, але навіть згадувати про цю прикру подію! Вона зажадала від очевидців строго зберігати "сімейну таємницю" і, більш того, багаторазово обвинувачувала Вірджинію в тому, що відбулося!:

"Чого було бродити по будинку в непристойному (?) виді в настільки пізній час!"

Батько, ховаючи очі, узагалі не бажав слухати ні про що, дратувався, нервово кусав кінчик трубки і — що не бувало раніш! — підвищував на Вірджинію голос. Дівчинка лякалася, плакала і затихала.

Поступово в неї розвився комплекс провини, вона впала в найтяжчу депресію.

А коли тієї ж осені, від запалення легень померла її мати, дівчинка в перший раз спробувала покінчити із собою. Але її врятували.. Вірджинія довго і болісно приходила в себе, усвідомлюючи втрату, і те, що так і не змогла простити матері її зради. Вона

замкнулася в собі, відмовилася ходити в університет: Багато їй захоплено читала, вела щоденник, у який записувала свої враження про книги. Було і ще кілька спроб самогубства, дуже важких. Великі щоденники Вірджинії Вульф не були перекладені, тому доводиться користатися лише непрямыми свідченнями.

У 1904 році вмер батько Вірджинії. Їй було двадцять два роки. Разом із братами і сестрою вона перебралася в новий будинок на Гордон — Сквер.

Ванесса, Тобіас і Ендріен часто запрошували на чаювання і коктейлі знайомих молодих людей — літераторів і журналістів, приходили "на вогник" старі друзі родини. Вірджинія почала потроху вибиратися зі своєї шкарлупи, спілкуватися з молодими людьми і пробувати писати. Її перша літературна рецензія була опублікована в газеті "Гардіан", у грудні 1904 року.

А в 1905 році вона вже досить регулярно працювала для "Літературного додатка" у газеті "Таймс".

Її критичні нариси й огляди користувалися популярністю.

Тут треба сказати, що літературно-критична діяльність — не епізод у творчій біографії письменниці. Вона співробітничала з "Таймс" більш тридцяти років, за цей час з — під її пера вийшли більш сотні рецензій, статей і есе. Одні короткі, інші розгорнуті і докладні, ніби служили втіленням давно захопившої її думки. Але які б вони не були за формою, їх завжди відрізняв високий професіоналізм, чудове знання предмета.

Далеко не вся критична спадщина В. Вульф зібрана, а тим більше перекладена на інші мови. Відомо, що тільки останнє англійське видання складає п'ять великих томів!

Пізніше Вірджинія Вульф згадувала: "Своєю технікою листа, умінням працювати з формою, я зобов'язана тому, що протягом скількох років писала для "Літературного огляду" у "Таймс".

Я навчилася бути лаконічною, навчилася робити свій матеріал доступним і цікавим, навчилася уважно читати. Е. Форстер пізніше говорив, що у своїх статтях В. Вульф — більше уважний читач, чим критик. У цьому була її особлива манера — ставши на позицію звичайного читача, його очима глянути на здобутки англійської і світової літератури.

Однак, повернемося до обставин біографії починаючої письменниці.

Зла доля знову переслідувала родину Стівенс. У 1906 році раптово помер від серцевого настану Тобіас. Його смерть спричинила нову ще глибшу депресію і спробу самогубства. Вірджинію врятувала Ванесса. Згодом усі враження і найменші нюанси свого щиросердечного стану в той гіркий час Вірджинія Вульф пише в романі "Хвилі".

Вони були дуже дружні з Ванесою і коли в 1907 році та вийшла заміж за критика — мистецтвознавця Клайва Белла, Вірджинія призналася їй у листі, що "начебто осиротіла". Ванесса мала неабиякий талант художника — карикатуриста, писала аквареллю і пізніше не раз майстерно ілюструвала романи і розповіді сестри, успіхами якої дуже пишалася. А над її жартівливими карикатурами над Вірджинією реготали всі, включаючи і саму героїню!

Залишившись удвох з Ендріеном, Вірджинія ще раз змінила адресу і будинок і

заснувала суспільство серйозних молодих людей , що одержало назву "блумсберійської групи". (Блумсбері — район Лондона, де жили представники мистецтва, художня еліта, "богема") Своєю вищою цінністю вони проголосили дружнє спілкування, пошуки нових форм у всіх видах мистецтва, боротьбу з віджилим і старим, взагалі, повалення авторитетів!

Тоді, на початку двадцятого століття, тільки починав затверджуватися в мистецтві авангардизм, у всіх його формах. Усі шукали нових шляхів. Старі традиції заважали, набридали..

Стриманих, консервативних британців лякало, що молоді люди — "блумсберійці" настільки розкуті в спілкуванні, обговорюють у розмовах будь-які теми, у тому числі інтимного характеру! Серед членів суспільства були: поет Томас Стернс Еліот, літературознавець Роджер Фрай, романіст Едуард Морган Форстер, філософ Бертран Рассел і журналіст — критик Леонард Вульф, що у 1912 році став чоловіком Вірджинії Стівенс.

Вони прожили разом 29 років. Їхній союз друзі називали "зразком щиросердечного взаєморозуміння і емоційної підтримки." Багато хто з них вважав, що тільки завдяки Леонардові, його чуйній увазі і турботі, Вірджинія відбулася, як письменниця .Кожен епізод роману Вірджинія перший раз показувала тільки чоловіку і нікому іншому. Якщо він щось м'яко критикував вона сідала і переробляла. Узагалі, була дуже вимоглива до себе

Під впливом Леонарда Вульфа, Вірджинія писала майже увесь час. Вона з записувала будь-яке враження чи подію, пізніше поверталася до уривків, обробляла і виходила розповідь, епізод роману"

Вірджинія Вульф мала наймогутніший дар не тільки уяви, але перевтілення. Вона цілком занурювалася у світ своїх героїв, у їхні життя, зовнішній вигляд,а, головне, у їхні душі.

Спроба розкрити душу, уловити її найтонші переливи, таємні метання, усю її сховану від зовнішнього світу життя— от така творчість Вірджинії Вульф. У її романі "Місіс Делуей"(1925 г) описаний всього один літній день серпня 1923. У цьому добутку тонко виписане, акварельно — пейзажне зовнішнє тло: дзеркало вітрин, шум вулиці, спів птахів у парку, шум дощу, голосу дітей, але там мало говорять. Більше думають. Ми чуємо внутрішній монолог героїв, занурюємося в їхні спогади, таємні думки і переживання, у їхні суми і сні. Місіс Делуей, процвітаюча світська дама , нещаслива майже все життя, воно не відбулася як особистість і як мати, але усвідомлює це лише в один літній день, спускаючи по сходам у Ріджент — паренню і зустрівши випадково Пітера Уелша, старого знайомого і неусвідомлену, заховану, задавлену першу любов...

А Питер, що втратив у житті багато чого: улюблену жінку, друзів, ідеали, розгублено робить крок назустріч місіс Кларисі. Роман закінчується фразою: " І він побачив її:" усе обривається на півслові, сон душі закінчений, життя героїв тільки починається й усе ще може бути: це тільки ми з вами закрили книгу.

Багато романів Вірджинії Вульф написані саме так. У манері тайнопису душі,

потоків свідомості, у манері — мовчання. ("На маяк" Хвилі")

Про роман "Місіс Делуей" сама письменниця говорила: "Я прийнялася за цю книгу, сподіваючись що зможу виразити в ній своє відношення до творчості. Треба писати із самих глибин почуття, — так вчить Достоевський: "Судячи з захоплення і здивованих відгуків преси і читачів Вірджинія виконала свою задачу.

Її вважали і вважають важкою для сприйняття, занадто "інтелектуальною письменницею" Це не так. Треба тільки відгородитись від суєти, звичного "світу дії" і зануриться у світ думки: Величезною популярністю користалися розповіді Вірджинії Вульф, що за формою нагадують ліричні вірші в прозі чи пейзаж аквареллю. ("Будинок із примарами" "Разом і порізно" "Душу" "Лапін і Лапіна") Вульф називали створювачкою нової манери листа. Зараз вона загальновізнана в літературі А тоді все це було нове, лякаючи, викликало люту полеміку в газетах. Визнання і слава доставляли Вірджинії більше гіркоти, чим задоволення. Якби не підтримка чоловіка і родини сестри, то трагедія відходу з життя сталася би набагато раніше.

Будучи жінкою яскравих і сильних почуттів, надзвичайно привабливої зовнішності, Вірджинія привертала увагу багатьох, але щирою прихильністю, дійсною любов'ю відповідала лише своєму чоловіку Леонардові. Вона високо цінувала почуття дружби і часто була щиро захоплена своїми подругами. З останньої з них, Вікторією Секвилл-Уестт, вона протоваришувала двадцять років, написала їй безліч прекрасних проникливих листів, майже на грані любовних визнань, присвятила чудовий роман — фантазію "Орландо", дія якого відбувається паралельно в двох століттях: 18 і 20, тонкий і поетичний роман про любов і перевтілення душ. Вона взагалі багато своїх романів переживала в душі, фантазуючи і довіряючи лише бумазі: Багато з її емоційно— відвертих листів дали привід численним дослідникам робити висновок про те, що в письменниці була "нетрадиційна орієнтація". Дійсно, трагедія пережита нею в дитинстві, залишила найглибший слід у душі, вона довгий час відчувала страх перед суспільством чоловіків: Але з роками все це згладилося. Подруги зауважували лише, що Вірджинія надзвичайно стримано говорила про інтимні відносини між чоловіком і жінкою. Може бути, це дало привід до настільки дивним заявам?

Своїх дітей у Вірджинії і Леонарда ніколи не було. Вірджинія, страждаючи через материнство, що не відбулося, жагуче прив'язалася до численних племінників, дітям сестри Ванесси. Особливо до Джуліана, молодого, багатообіцяючого, поета. Вони з Леонардом відносилися до нього як до сина. Загибель Джуліана в Іспанії в 1938 —ому році привела родину Вульфів до відчаю. Письменниця ледь відійшовши від горя, пішла з головою в роботу.

Писала новий, масштабний роман "Між актами", незважаючи ні на підірване здоров'я, ні на війну, що почалася, ні на бомбування, ні на загибель друзів. Її всі частіше мучали галюцинації, нічні бачення, кошмари: лікарі наполягали на лікуванні в психіатричній клініці.

Вірджинія відмовлялась, посміхаючись, ідучи в себе: Немов чекала чогось. Останнього акорду. Останньої краплі горя? Нею стало нічне бомбардування Лондона

під час якої був зруйнований будинок письменниці, згоріла бібліотека, ледь не загинув коханий чоловік! Не бажаючи, щоб залишок свого життя він провів у турботах про божевільну дружину в психіатричній лікарні і немов усвідомлюючи, що її власна душа не витримає подальших ударів долі, незабаром після всього пережитого, вона покінчила із собою, втопившись в ріці Оутс, у передмісті Лондона. Це сталося 28 березня 1941 року. .. Щоб не сплисти на поверхню, дограти свій "останній акорд", "дописати" останню "сторінку", вона прив'язала до плаття два великих камені.